

Arrest

nr. 188 843 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel tot teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van tot afgifte van een bevel tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beide beslissingen aan de verzoekende partij betekend op 17 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2017 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem met een vlucht komende uit Tirana.

Verzoeker was in het bezit van een Albanees paspoort met nr. BD 3384299, geldig van 20 september 2011 tot 19 september 2021. Hij was eveneens in het bezit van een vliegticket heen en terug, respectievelijk op 16 juni 2017 (heen) en op 23 juni 2017 (terug).

Op 17 juni 2017 werd de beslissing tot terugdrijving betekend (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 16.06.2017 om 20:57 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende, ...

de heer :

naam G. voornaam G.

geboren op 25.04.1984 te E. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Albanië wonende te [...]

houder van het document nationaal paspoort nummer (...)

afgegeven te MB op : 20.09.2011

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Tirana met TB5054 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) *Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(B) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(D) *Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2*

Reden van de beslissing:

(E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene komt naar België en zal bij zijn broer verblijven. Hij heeft een terugkeerticket op 23.06.2017 maar verklaart dan niet te vertrekken. Hij zou via zijn advocaat een verblijfsvergunning aanvragen en in België verblijven tot wanneer hij de beslissing omtrent zijn aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft ontvangen. Betrokkene verklaart dat hij reeds tijdens zijn vorig bezoek een aanvraag voor het bekomen van een verblijfsvergunning heeft ingediend. Deze zou toen geweigerd zijn maar bij Dienst Vreemdelingenzaken had betrokkene nog geen dossier. Betrokkene geeft toe dat hij geen visum D heeft aangevraagd bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Albanië Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen bewijsstukken vorige aanvraag voor een verblijfsvergunning, geen aanvraag visum D

(F) *Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)*

Reden van de beslissing:

(G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing:

(H) *Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2*

in het SIS , reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) *Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)2*

Reden van de beslissing:

Opmerkingen:

[...]"

1.3. Op 16 juni 2017 werd de beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*"BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED AAN DE GRENS GELEGEN PLAATS
DECISION DE MAINTIEN DANS UN LIEU DETERMINE SITUE A LA FRONTIERE*

Bruxelles, 16.06.2017

Brussel, 16.06.2017

Gelet op het artikel 74/5, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 18 juli 1991;

Vu l'article 74/5, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, inséré par la loi du 18 juillet 1991;

Overwegende dat de genaamde G., G.,

Considérant que le nommé G., G.,

geboren te E., op 25.04.1984, van Albanese nationaliteit,

né à E. le 25.04.1984, de nationalité albanaise,

met toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980, door de met grenscontrole belaste overheden kan worden teruggedreven.

peut, en application des dispositions de la loi du 15 décembre 1980, être refoulé(e) par les autorités chargées du contrôle aux frontières.

Overwegende dat de terugdrijving van G., G. niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en betrokkene steeds ter beschikking moet zijn van de vervoerder, die verplicht is de terugdrijving zo snel mogelijk te realiseren, wordt het noodzakelijk geacht betrokkene vast te houden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats om de terugdrijving te waarborgen.

Considérant que le refoulement de G., G. ne peut être exécuté immédiatement et qu'il/elle doit de manière permanente être à la disposition du transporteur obligé d'effectuer un prompt refoulement, il est estimé nécessaire de maintenir l'intéressé(e) dans un lieu déterminé situé à la frontière afin de garantir le refoulement.

In uitvoering van het bovengenoemd artikel 74/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980, wordt besloten om betrokkene vast te houden te Steenokkerzeel, transitcentrum Caricole.

En exécution de l'article 74/5, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, il est décidé de maintenir l'intéressé(e) à Steenokkerzeel, au centre de transit Caricole.

[...]"

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen, i.e. de taal van de beslissing (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid wat betreft de beslissing tot vasthouding

Wat betreft de beslissing tot vasthouding werpt de Raad ambtshalve de exceptie van onbevoegdheid op. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan verzoeker tegen een dergelijke beslissing een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de teruggedrijving (bijlage 11)

4.1. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, lid 1, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

"Tout d'abord, en substance, l'Office des Etrangers reproche au requérant que le but de son voyage n'est pas clair.

*Le requérant tient à faire remarquer qu'il est de nationalité albanaise.
S'il a quelques connaissances de la langue italienne, il ne parle pas couramment cette langue.
Or, il a été entendu par les services de police frontière sans l'assistance d'un interprète et par des policiers connaissant quelques mots d'italien.
Il n'est donc pas permis de dire que le requérant a été correctement entendu, puisqu'il l'a été sans l'assistance d'un interprète.
De fait, le requérant n'a pas compris les questions qui lui étaient posées et a donné des réponses erronées, lesquelles peuvent très facilement se vérifier au dossier administratif.
En effet, notamment, il est indiqué dans la décision attaquée que le requérant aurait fait mention de ce qu'il ne comptait pas repartir vers l'Albanie à l'issue de son séjour touristique, alors même qu'il aurait acheté un ticket aller-retour prévu au 23.06.2017.
Rien ne l'obligeait à prendre un ticket retour, puisque le requérant est dispensé de l'obligation de visa, étant en possession d'un passeport albanais.
Par ailleurs, la décision ferait mention de ce que Monsieur G. G. aurait l'intention d'introduire une demande d'autorisation de séjour une fois en Belgique, qu'il l'aurait déjà fait par le passé, mais aurait essuyé une décision de refus par l'Office des Etrangers.
Ces éléments ne peuvent résulter du dossier administratif : G. G. n'a jamais demandé d'autorisation de séjour en Belgique !
Tout au plus son frère a introduit une demande d'autoriser un travailleur étranger, qui aurait logiquement été refusée, puisque Monsieur G. G. n'est pas encore autorisé au séjour ; un avocat aurait été mandaté pour introduire recours auprès des services compétents.
Le requérant n'étant pas assisté d'un interprète en langue albanaise, n'a pas compris les questions qui lui étaient posées.
Dès lors, il n'a pas donné les réponses adéquates et la motivation de la décision est inadéquate.
La motivation de la décision est d'autant plus inadéquate que le requérant n'a pas été entendu sur sa situation de famille en Albanie, qui ne lui permet pas de rester en Belgique sans ses proches.
En effet, il est père de deux enfants et marié.
Le moyen est fondé."*

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, artikel 2 en 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...].”

Verzoeker voert aan dat hij in het bezit is van een geldig paspoort en niet over een visum hoeft te beschikken. Deze elementen worden door de gemachtigde niet betwist, doch dit ontslaat verzoeker niet van de vereiste dat hij moet voldoen aan de wettelijke verplichting voortvloeiend uit artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet om ook voor zijn korte verblijf “zo nodig” “documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf” over te leggen.

Verzoeker stipt aan dat hij wel enige noties heeft van het Italiaans maar die taal niet courant spreekt. Hij wijst erop dat hij werd gehoord door de grenspolitie in het Italiaans zonder bijstand van een tolk. Bijgevolg zou verzoeker niet correct gehoord zijn. Verzoeker zou de vragen niet begrepen hebben en bijgevolg verkeerde antwoorden gegeven hebben, die makkelijk uit het administratief dossier zouden blijken. Nu de antwoorden niet adequaat zouden geweest zijn, zou eveneens de motivering van de bestreden beslissing onafdoende zijn. Zo zou verzoeker aangegeven hebben dat hij niet zinnens was te vertrekken aan het einde van zijn toeristisch verblijf op 23 juni 2017, terwijl hij toch een terugkeerticket gekocht heeft. Ter zitting benadrukt de raadvrouw nogmaals dat het uiterst vreemd zou zijn dat verzoeker niet van plan zou zijn terug te keren binnen termijn naar Albanië, als hij wel al een terugkeerticket heeft gekocht. In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat niets hem verplichtte een terugkeerticket te kopen, nu hij vrijgesteld is van de visumverplichting en hij in het bezit is van een Albanees paspoort. Vervolgens maakt de eerste bestreden beslissing gewag van het feit dat verzoeker de bedoeling zou hebben een verblijfsaanvraag in te dienen, hetgeen hij reeds in het verleden zou gedaan hebben, maar gevolgd zou zijn door een weigering van de gemachtigde. Volgens verzoeker kunnen deze elementen niet afgeleid worden uit het administratief dossier nu hij nog nooit een dergelijke verblijfsaanvraag zou ingediend hebben. Verzoeker stelt dat zijn broer een aanvraag heeft ingediend teneinde een vreemde werknemer - zijnde verzoeker zelf - verblijfsgerechtigd te maken, doch die aanvraag zou logischerwijze geweigerd zijn nu verzoeker geen verblijfsrecht heeft. Een advocaat zou dienaangaande een beroep indienen bij de bevoegde diensten. Verzoeker acht de motivering eveneens niet afdoende omdat hij niet werd gehoord over zijn familie in Albanië. Verzoeker zou gehuwd zijn en vader zijn van twee kinderen, bijgevolg zou hij sowieso geen verblijf in België beogen zonder zijn gezinsleden.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad in het Italiaans werd gehoord, zo stelt het stuk in het administratief dossier getiteld “*onderwerp: onduidelijk reismotief: “Hij/zij druk(t) zich uit in de Italiaanse taal, vertaald door Inspecteur C.”* Doch, zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, blijkt nergens uit dit gehoorverslag dat verzoeker of de inspecteur, die het verslag heeft opgesteld, gewag maken van problemen om verzoeker te verstaan. Indien verzoeker werkelijk dermate geconfronteerd zou geweest zijn met een probleem om zich in het Italiaans uit te drukken, meent de Raad dat hier een spoor zou moeten van kunnen teruggevonden worden in het verslag en begrijpt de Raad niet hoe toch vrij uitgebreide verklaringen konden worden opgetekend. Het lijkt er *prima facie* veeleer op dat verzoeker

naar waarheid heeft geantwoord op de vragen en dat die verklaringen niet zijn aangetast door vertaalproblemen. De verklaring dat verzoeker een broer heeft in België, genaamd G.M., geboren op [...] 1986, wonende te [...], blijkt alvast te kloppen met de gegevens van het administratief dossier. De verklaring van verzoeker dat hij niet zinnens is zijn terugkeerticket te gebruiken, terugkeer die voorzien is op 23 juni 2017, dus heden, kan eveneens aangenomen worden daar hij bijkomend heeft verklaard van plan te zijn gebruik te maken van zijn recht om 3 maanden in België te verblijven teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen. Mocht verzoeker werkelijk willen gebruik maken van zijn terugkeerticket op heden, wat de raadvrouw ter zitting ook beweert, dan zou dit een bezoekje van een week aan zijn broer hebben betekend, zou hij geen bezoek van drie maanden beogen en zou hij zich thans ook niet verzetten tegen een repatriëring die pas op 28 juni 2017, zijnde volgende week woensdag, is gepland. Waar verzoeker stelt dat hij nooit eerder een aanvraag voor het bekomen van een verblijfsvergunning heeft ingediend - hetgeen de bestreden beslissing overigens ook erkent - maar dat zijn verklaring moet begrepen worden als dat het zijn broer is die voor hem een verzoek heeft ingediend teneinde een vreemde werknemer te kunnen aanwerven, maar dat dit werd geweigerd nu verzoeker geen wettelijk verblijf heeft, blijkt deze laatste bewering op geen enkele wijze met een begin van bewijs aangetoond te zijn.

Waar verzoeker nog stelt dat hij over zijn familie had moeten gehoord worden en hij hoe dan ook geen verblijf in België zou beogen zonder zijn gezin, bestaande uit zijn echtgenote en twee kinderen, ziet de Raad het belang van dit element *in casu* niet in. Nu *supra* niet werd aangenomen dat er sprake was van grote vertaalproblemen kon de gemachtigde ervan uitgaan dat verzoekers verklaringen, dat hij thans het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning beoogde, correct zijn. Het feit dat verzoeker nog een vrouw en twee kinderen in het herkomstland zou hebben, hetgeen overigens opnieuw geenszins met een begin van bewijs wordt aangetoond, kan inhouden dat verzoeker op termijn ook gezinshereniging met zijn vrouw en twee kinderen zou beogen, nadat hij eerst zelf eventueel een verblijfsrecht zou verkregen hebben.

De Raad kan uit de stukken van het administratief dossier en uit de door verzoeker ingeroepen argumenten niet aannemen dat er zich dermate een vertalingsprobleem zou hebben voorgedaan dat dit het afdoende karakter van de motieven van de bestreden beslissing aantast. Integendeel blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze met de verklaringen van verzoeker heeft rekening gehouden en op redelijke wijze kon vaststellen dat verzoeker niet in het bezit is van documenten om het doel van zijn reis - het zogenaamde kort verblijf van maximum drie maanden - en de verblijfsomstandigheden te staven.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de artikelen 2 of 3 van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin kan een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het enig middel is niet ernstig.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker stelt dat hij reeds in België is gekomen zonder de duur van het toegestaan verblijf te overschrijden. Zijn broer zou als zelfstandige zijn pizzeria niet kunnen achterlaten teneinde verzoeker te bezoeken in Albanië. Daarom zou het verzoeker zijn die zijn broer komt bezoeken. Als gevolg van de terugdrijving zouden de broers elkaar niet kunnen zien “gedurende een lange periode van minstens enkele maanden”, hetgeen een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals verweerder in de nota volkomen terecht aanstipt kan thans geen gezinsleven tussen beide broers worden aangenomen, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere verwanten zoals *in casu* broers. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, *Onur v. VK*; EHRM 23 juni 2008, *Maslov v. Austria*; EHRM 23 september 2010 *Boussara v. Frankrijk*; EHRM 20 september 2011, *AA v. UK*). *In casu* is op geen enkele wijze enig bijzonder element van afhankelijkheid tussen beide broers aangetoond, die de gewone affectieve banden overschrijdt.

Een ernstig nadeel in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet aangenomen worden.

Waar verzoeker betoogt dat hij reeds eerder naar België is gekomen zonder de termijn te overschrijden, voegt hij geen enkel begin van bewijs toe om dit gegeven te staven. Het blijkt ook niet uit de gegevens

van het administratief dossier. Waar hij vervolgt dat zijn broer een pizzeria zou hebben en bijgevolg, bij gebreke van personeel, zijn zaak niet alleen zou kunnen laten, stipt verweerder ter zitting terecht aan dat nergens uit blijkt dat verzoekers broer inderdaad een pizzeria zou hebben.

Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat zich een flagrante tegenstrijdigheid voordoet tussen het betoog in het middel en het betoog ter ondersteuning van het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Waar in de uiteenzetting van het middel verzoeker nog betoogt gevolg te zullen geven aan zijn terugkeerticket, nu het toch vreemd zou zijn dat hij een terugkeerticket koopt als hij een verblijfsvergunning zou beogen, stelt verzoeker bij de uiteenzetting van het nadeel dat hij door de besteden beslissing wordt verhinderd zijn broer "*gedurende enkele maanden*" te komen bezoeken. Echter zoals *supra* reeds aangestipt, zou het vrijwillig gebruik maken van zijn terugkeerticket ingehouden hebben dat hij op heden, zijnde na een bezoek van een week, terug naar Tirana gevlogen zijn. Er zou dus geenszins sprake geweest zijn van een bezoek aan zijn broer van minstens enkele maanden. Thans is als gevolg van de bestreden beslissing pas een repatriëring voorzien op 28 juni 2017, zodat deze repatriëring zich pas aandient op een datum nadat verzoeker zogenaamd spontaan van zijn terugvlucht zou gebruik gemaakt hebben.

Het tweeslachtig betoog van verzoeker kan er de Raad geenszins van overtuigen dat er uit de bestreden terugdrijving een moeilijk te herstellen nadeel zou voortvloeien.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is geenszins aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES